

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Martina Kříže v právní věci **žalobce: Pila Jehnice, s.r.o.**, IČ 645 06 771, se sídlem Brno, Jiráskova 244/44, zast. JUDr. Růženou Valdhansovou, advokátkou se sídlem Brno, Jaselská 17, proti žalovanému: **Česká inspekce životního prostředí - Oblastní inspektorát Brno**, se sídlem Brno, Lieberzeitova 14, o žalobě na ochranu před nezákonných zásahem správního orgánu,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů soudního řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou ze dne 18.04.2014 domáhal u soudu ochrany před nezákonným zásahem žalovaného, spočívajícím v kontrole, zahájené dne 30.1.2014 na provozovně žalobce v Brně – Jehnicích podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (dále jen „kontrolní řád“. Podle žalobního tvrzení bylo předmětem kontroly plnění povinností žalobce jako provozovatele vyjmenovaného stacionárního zdroje znečišťování ovzduší podle § 17 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“). Konkrétně se jednalo o kontrolu technologie dle přílohy č. 2 bodu 7.7. zákona o ochraně ovzduší „průmyslové zpracování dřeva, vyjma výroby uvedené v bodu č. 7.8, o roční spotřebě materiálu větší než 150 m³ včetně“, která je umístěna na adrese Brno-Jehnice, Kleštín (dále též „pilařský provoz“). Proti kontrolnímu zjištění uvedenému v protokolu o kontrole podal žalobce včas námitky dle § 10 a 13 kontrolního řádu. Dne 24.2.2014 žalovaný zaslal žalobci žádost o doložení podkladů pro vyřízení jeho námitek v termínu do 21.2.2014 (dále též „1. žádost“). Žalobce podal proti postupu žalovaného dne 25.2.2014 stížnost, v níž upozornil na vady protokolu o kontrole a konstatoval, že žalovaný překročil meze stanovené zákonem. Dopisem ze dne 5.3.2014 žalovaný vyrozuměl žalobce o vyřízení stížnosti tak, že v bodě 1) byla stížnost uznána jako

důvodná, v ostatních jako nedůvodná. Dopisem ze dne 19.3.2014 žalobce žádal nadřízený orgán žalovaného o přešetření způsobu vyřízení stížnosti. Do dne podání žaloby vyjádření nadřízeného orgánu neobdržel. Dopisem ze dne 5.3.2014 žalovaný opět žádal žalobce o doložení pokladů pro vyřízení námitek dle § 21 odst. 2 kontrolního řádu, mimo jiné požadoval doložení provozní evidence za celé kalendářní roky 2012 a 2013, zpracované dle přílohy 10. vyhlášky č. 415/2012 Sb. Vyhláška však nabyla účinnosti až dne 1.12.2012 (dále též „2. žádost“). Žalobce dopisem ze dne 24.3.2014 sdělil žalovanému, že jeho činnost nespadá do působnosti zákona o ochraně ovzduší. Přesto žalovaný dopisem ze dne 7.4.2014 námitky žalobce zamítl. Dopis byl žalobci doručen dne 17.4.2014, čímž došlo dle § 18 kontrolního řádu k ukončení kontroly. Žalobce tvrdil nezákonnost kontroly z těchto důvodů:

1) žalovaný v průběhu celé kontroly neuvedl, proč podle jeho názoru spadá činnost žalobce pod působnost zákona o ochraně ovzduší. Žalobce přitom v průběhu kontroly uváděl, že jeho činnost není stacionárním zdrojem. Dle § 2 odst. e) zákona o ochraně ovzduší je „stacionárním zdrojem ucelená technicky dále nedělitelná stacionární technická jednotka nebo činnost, které znečišťují nebo by mohly znečišťovat“. Činnost žalobcovi provozovny však ovzduší neznečišťuje a není ani činností dle přílohy 2 bod 7.7. zákona o ochraně ovzduší,

2) žalovaný vyžadoval od žalobce podklady, na které poté vůbec nereagoval ani se s nimi nijak nevypořádal,

3) žalovaný v rozporu s ust. § 21 odst. 2 věta poslední kontrolního řádu k protokolu nepřiložil výsledek došetření věci,

4) v průběhu kontroly žalovaný stanovil žalobci nepřiměřené termíny pro splnění svých požadavků. U 1. žádosti stanovil termín pro dodání rozsáhlé evidence na den 21.2.2014, ačkoliv byla žádost žalobci doručena dne 24.2.2014. Byť žalovaný posléze ve vyřízení stížnosti uvedl, že se jednalo o překlep a správně mělo být uvedeno datum 28.2.2014, nejednalo by se o lhůtu přiměřenou dle § 39 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen správní řád). Per analogiam by bylo možné použít § 32 zák.č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen daňový řád), neboť rozsah požadované evidence odpovídá dokladování v daňovém řízení,

5) žalovaný žádal po žalobci doložení provozní evidence za kalendářní roky 2012 a 2013 dle přílohy 10 vyhlášky 415/2012 Sb., která však nabyla účinností až dne 1.12.2012, pro rok 2012 by se tak jednalo o nepřipustnou retroaktivitu,

6) v protokolu o kontrole absentuje údaj, z jakých konkrétních podkladů kontrolní zjištění vycházejí, tím došlo k porušení ust. § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu,

7) ve vyřízení námitek žalovaný nepravdivě uvedl, že jednatele žalobce upozornil na nutnost předložení provozní evidence. Podle žalobce si měl žalovaný před sepsáním protokolu tyto podklady vyžádat, a pokud by nebyly předloženy, měl to do protokolu uvést,

8) důsledky nezákonného zásahu žalovaného trvají, neboť v části protokolu o kontrole nazvané „ČIŽP požaduje“ jsou uvedeny další požadavky žalovaného.

V jednání žalovaného žalobce spatřoval zneužití práva, o čemž svědčí nepřipustný formalismus žalovaného při sepisování protokolu o kontrole, nereagování na sdělení žalobce ohledně předmětu údajného znečišťování, nepřipustná retroaktivita nebo uvádění nepravdivých údajů. O tomto úmyslu žalovaného svědčí i skutečnost, že se po celou 18-ti letou historii činnosti žalobce o údajné znečišťování ovzduší žalobcem nezajímal.

V žalobním petitu (návrhu výroku rozsudku) se žalobce domáhal určení nezákonnosti kontroly žalovaného, zahájené dne 30.1.2014 u žalobce, zákazu pokračovat v porušování žalobcova práva a příkazu obnovit stav před kontrolou.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný **k námitce 1)** uvedl, že dozírá na dodržování ustanovení zákona o ochraně ovzduší a předpisů podle něj vydaných. Vykonává rovněž kontrolní činnosti dle zákona o ochraně ovzduší a kontrolního řádu. Dle zjištění žalovaného se

žalobce, který provozuje pilu, v rámci svého podnikání zabývá mimo jiné zpracováním dřeva, výrobou dřevěných výrobků. Touto činností může docházet ke znečišťování ovzduší dle § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší.

Provedení kontroly u žalobce proběhlo za účelem vyhodnocení skutečného stavu provozu v porovnání se stavem, který je určen zákonem o ochraně ovzduší. Žalobce, jakožto kontrolovaná osoba, byl s těmito skutečnostmi řádně obeznámen, což vyplývá z průběhu kontroly pilařského provozu (technologie průmyslového zpracování dřeva dle přílohy č. 2 kódu 7.7. zákona o ochraně ovzduší). Kontrola proběhla za účasti jednatele žalobce MUDr. O. R. (dále též jednatel žalobce) v souladu se zákonem o ochraně ovzduší a kontrolním řádem. Před zahájením kontroly žalovaný telefonicky sdělil jednateři žalobce, aby v rámci kontroly předložil provozní evidenci stacionárního zdroje s výčtem roční spotřeby materiálu. Přesto vyžádaná evidence nebyla předložena. Žalovaný při zpracování podkladů tedy vycházel pouze z ústně podané informace jednatelem o roční spotřebě materiálu ve výši 1 800 m³. Takovou informaci považoval za relevantní vzhledem k tomu, že ji poskytl přímo jednatel žalobce po předchozí telefonické žádosti žalovaného v rámci dohody termínu provedení kontroly. Uvedená roční spotřeba pak pilařský provoz žalobce jednoznačně zařadila mezi tzv. vyjmenované stacionární zdroje znečišťování ovzduší s roční spotřebou nad 150 m³ včetně.

Žalobce dopisem ze dne 12.2.2014 podal námítky proti kontrolnímu zjištění s tím, že roční spotřeba materiálu uvedená v protokole o kontrole vychází pouze z odhadu jednatele za rok 2013, přičemž v roce 2012 činila spotřeba materiálu 148 m³. Žalobce však provozní evidenci či jiné podklady k prokázání tohoto tvrzení žalovanému nedoložil. Takový postup považoval žalovaný za účelový, protože při roční spotřebě materiálu 148 m³ (pouze 2 m³ pod rozhodující hranicí) by se pak jednalo o „nevyjmenovaný stacionární zdroj znečišťování ovzduší“, který nevyžaduje provoz zdroje na základě povolení provozu Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru životního prostředí (dále jen KÚ). V případě, že by se jednalo o „vyjmenovaný stacionární zdroj znečišťování ovzduší“ by pak žalovaný přistoupil k zahájení správního řízení ve věci uložení pokuty za správní delikt provozu předmětného zdroje bez povolení provozu.

Proto žalovaný v 1. žádosti (ze dne 14.2.2014, č.j. ČIŽP/47/000/1401855.002/14/BVP) žalobce žádal o předložení patřičných dokladů. Vzhledem k písařské chybě v datu termínu, žalovaný žalobce vyzval opětovně 2. žádostí s termínem do 10-ti dnů od doručení (ze dne 5.3.2014, č.j. ČIŽP/47/000/1401855.004/14/BVP). Jednalo se o požadavek žalovaného na zaslání seznamu všech dodavatelů zpracovávané kulatiny na pilařském provozu za kalendářní roky 2012 a 2013 s doložením množství dodané kubatury plnometrů dřevní hmoty (kmenů pro prořez pásovými pilami) a počtu provozních hodin pásové pily v tomto období. Přílohou měla být provozní evidence dle příl.č. 10 vyhlášky za uvedená období. Důvodem bylo ověření skutečné roční spotřeby materiálu pro vymezení předmětného zdroje. Žalobci byla doručena dne 17.3.2014.

Žalobce odmítl dopisem ze dne 24.3.2014 žalovanému údaje poskytnout s odkazem na § 6 odst. 2 správního řádu. Podle žalovaného je takový postup v rozporu s povinností žalobce dle § 10 odst. 2 kontrolního řádu, resp. ust. § 17 odst. 1 písm. d) zákona o ochraně ovzduší.

Tomu, že se jde o vyjmenovaný zdroj znečišťování ovzduší (dále též „vyjmenovaný zdroj“), nasvědčují technické údaje, na které žalovaný ve vyjádření poukázal, praktická zkušenost žalovaného z obdobných kontrol, kde je roční spotřeba materiálu v řádech stovek, resp. tisíců m³, a odborný posudek č. OP-05/2014 ze dne 27.2.2014 (dále též „odborný posudek“), podle kterého činí tzv. „projektovaná“ (dle názoru ČIŽP hodnověrná) roční spotřeba materiálu 5.000 m³ s ročním fondem pracovní doby 250 dní v roce (2.000 hod/rok).

K námítkě 2) konstatoval, že od žalobce neobdržel žádné relevantní podklady, se kterými by se mohl vypořádat a reagovat na ně.

K námitce 3) uvedl, že vyhotovení dodatku ke kontrolnímu protokolu nemělo žádné opodstatnění, neboť žalobce nedodal žalovanému pro došetření podklady v souladu s § 21 kontrolního řádu.

K námitce 4) poukázal na písařskou chybu v termínu dodání požadovaných dokladů. Nový termín považoval s ohledem na předpokládaný rozsah podkladů za přiměřený.

K námitce 5) připustil, že vyhláška sice nabyla účinnosti až ke dni 1.12.2012, ale vedení této evidence za rok 2012 bylo povinností žalobce, jako provozovatele stacionárního zdroje, dle § 11 odst. 1 písm. e) zák. č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší. Další povinnosti při vedení provozní evidence byly stanoveny v § 18 a příloze č. 6 vyhlášky č. 205/2009 Sb. Oba dotčené předpisy byly platné a účinné do 31.8.2012. Protože měla být provozní evidence uchovávána po dobu nejméně pěti let, nic žalobci nebránilo, aby žalovanému minimálně za období od 1.1.2012 do 31.1.2012 evidenci při kontrole nebo na pozdější vyžádání předložil.

K námitce 6) žalovaný trval na tom, že před zahájením kontroly byl jednatel žalobce na požadavek předložení provozní evidence upozorněn. Žalovaný jednatelem žalobce, i pro jeho postavení ve společnosti, důvěřoval. Proto v protokole v části „Podklady, z kterých kontrolní zjištění vycházejí“ nejsou podklady uvedeny, pouze se konstatuje, že v době kontroly nebyly k dispozici a jsou vedeny v sídle společnosti na adrese Brno, Jiráskova 44.

Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Žalobce v doplnění žaloby ze dne 12.6.2014 uvedl, že byl dopisem ze dne 19.5.2014 vyrozuměn o odložení vyřízení své stížnosti proti postupu žalovaného, neboť nebyl shledán důvod k opatření správního orgánu. S odůvodněním vyřízení stížnosti nesouhlasil, poukázal na ust. § 2 písm.e) zákona o ochraně ovzduší a dále argumentoval jako v podané žalobě.

V replice ze dne 8.7.2014 uváděl jako v žalobě a zopakoval, že není provozovatelem stacionárního zdroje a neměl tedy povinnost vést evidenci provozu ani podle předešlého zákona.

Soud o věci jednal a rozhodoval bez nařízení ústního jednání postupem podle ust. § 51 odst. 1 s.r.s., neboť účastníci takovýto postup soudu akceptovali.

Žalobce se podanou žalobou domáhal určení nezákonnosti kontroly žalovaného, zahájené dne 30.1.2014 u žalobce, zákazu pokračovat v porušování žalobcova práva a příkazu obnovit stav před kontrolou.

Po provedeném řízení soud zjistil následující skutkový stav:

Dne 30.1.2014 žalovaný provedl u žalobce kontrolu dle § 27 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší za přítomnosti jednatele žalobce MUDr. O. R.. Předmětem kontroly bylo plnění povinností provozovatele vyjmenovaného stacionárního zdroje znečišťování ovzduší dle § 17 zákona o ochraně ovzduší, technologie dle přílohy č. 2 kódu 7.7. zákona o ochraně ovzduší (pilařský provoz). Kontrolou bylo zjištěno, že je na předmětné provozovně vyráběno stavební řezivo, desky, fošny, latě, trámy a krovy, kdy roční spotřeba materiálu činí cca. 1 800 m³ v jednosměnném provozu. Piliny jsou od instalovaných dřevoobráběcích strojů (2 kusy pásových typu KPP 880) odsávány prostřednictvím mobilního odsavače s výdechem vyčištěné vzdušiny do pracovního prostředí výrobní haly, zachycené piliny jsou z tohoto odlučovacího zařízení dopravovány pásovým dopravníkem na vnější skládku pilin (částečně ohraničenou obestavěným pevným ohrazením), z tohoto prostoru je dřevní pilina následně nakladačem nakládána na nákladní vozidlo. Provozní evidence je vedena formou spotřeby řezané kulatiny. Souhrnná provozní evidence předmětného zdroje za skutečnost roku 2012

nebyla při kontrole žalobcem předána. Povolení k uvedení zdroje do trvalého provozu dle § 17 odst. 1 písm. d) zák. č. 86/2002 Sb., (původní zákon o ochraně ovzduší) nebylo žalobci příslušným orgánem ochrany ovzduší vydáno. Tím, že žalobce nepožádal o povolení k uvedení zdroje do trvalého provozu, porušil povinnosti provozovatele stacionárního zdroje uvedené v § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší. Na základě kontrolních zjištění byl žalobce vyzván, aby neprodleně požádal Krajský úřad Jihomoravského kraje o vydání povolení k provozu zdroje dle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší v souladu s § 41 odst. 6 tohoto zákona, přílohou bude odborný posudek. Dále, aby v termínu do 28.2.2014 zaslal žalovanému souhrnnou provozní evidenci za skutečnost roku 2012 prostřednictvím integrovaného systému plnění ohlašovacích povinností oblasti životního prostředí (ISOP - písemnou formou). Stejně tak byla žalobci uložena povinnost, aby souhrnnou provozní evidenci za skutečnost roku 2013 zaslal žalovanému v elektronické podobě prostřednictvím ISPOP do konce roku 2014. V části „Podklady, z kterých kontrolní zjištění vycházejí“ je uvedeno „V době kontroly nebyly k dispozici, jsou v sídle společnosti na adrese Brno, Jiráskova 44“ a dále v části „Vyjádření kontrolované osoby nebo povinné osoby přítomné na místě kontroly“ se uvádí „Po zajištění podkladů (odborný posudek) pro povolení provozu bude podána žádost o povolení provozu předmětného zdroje na Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor OŽP“ (protokol o kontrole ze dne 30.1.2014, dále jen „protokol“).

Žalobce podal proti protokolu dne 12.2.2014 námitky, v nichž nesouhlasil s popisem zjištěných skutečností, konkrétně s tvrzením, že je na předmětné provozovně vyráběno stavební rezivo, desky, fošny, latě, trámy a krovy, roční spotřeba materiálu má činit cca. 1 800 m³ v jednosměnném provozu, neboť se nezakládá na pravdě. Uvedl, že v roce 2012 byla spotřeba materiálu ve výši 148 m³ kulatiny, tedy žalobce nebyl za rok 2012 provozovatelem stacionárního zdroje a nemá povinnost žádat o povolení provozu.

Žalovaný dopisem ze dne 14.2.2014 (1. žádost) vyzval žalobce k předložení podkladů prokazujících jeho tvrzení o výši roční spotřeby materiálu, konkrétně jmenného seznamu (s uvedením kontaktních údajů) všech dodavatelů zpracovávané kulatiny na provozu pily za kalendářní roky 2012 a 2013 s doložením kopie faktur (včetně dodacích listů), z nichž by bylo zřejmé množství dodané kubatury plnometrů dřevní hmoty (kmenů pro pořez pásovými pilami) za dané období (dále též „provozní evidence“) v termínu do 21.2.2014. Žalobci byla výzva doručena do datové schránky (dále je „DS“) dne 24.2.2014.

Dopisem ze dne 25.2.2014 žalobce poukázal na nemožnost splnit požadované ve stanové lhůtě a současně odmítl žalovanému doklady poskytnout s tím, že požadované údaje jdou nad rámec zákona.

Žalovaný dopisem ze dne 5.2.2014 zaslal žalobci opětovnou žádost o doložení podkladů v termínu do 10-ti dnů od doručení (2. žádost). Žalobci byla výzva doručena do DS fikcí dne 15.3.2014.

Podáním ze dne 7.4.2014 nadřízený žalovaného zamítl námitky žalobce proti kontrolnímu zjištění s tím, že kontrola byla termínově provedena na základě předchozí telefonické dohody s jednatelem žalobce, který byl upozorněn na nutnost předložení provozní evidence stacionárního zdroje s výčtem roční spotřeby materiálu. V průběhu kontroly žádná provozní evidence předložena nebyla, inspekce proto vycházela pouze z informace o roční spotřebě materiálu ve výši 1800 m³, kterou považovala za relevantní s ohledem na to, že ji podal jednatel žalobce v rámci dohody termínu provedení kontroly. Tím byl žalobci dán dostatečný časový prostor pro zjištění potřebných údajů. Jako zavádějící odmítl nadřízený žalovaného tvrzení žalobce, že se jedná o odhad jednatele a že skutečná spotřeba materiálu za rok 2012 činí 148 m³ (2 m³ pod hranicí 150 m³ pro vymezení zdroje do tzv. „vyjmenovaných“ zdrojů dle příl.č.2 zákona o ochraně ovzduší). Zdůraznil, že žalobcem uváděný odhad je v rozdílu řádu jednotek. Dále poukázal na zkušenosti ČIŽP z kontrolní činnosti a skutečnost, že žalobce přes žádost žalovaného ze dne 5.3.2014 doklady pro vyřízení námitek (doložení

množství kubatury plnometru dřevní hmoty a počtu provozních hodin za skutečnost r. 2012 a 2013, včetně seznamu všech dodavatelů zpracovávané kulatiny) odmítl poskytnout. Dále žalovaný uvedl technické parametry pilařského provozu žalobce s tím, že žalobcem uváděná spotřeba materiálu 148 m³/rok by odpovídala 10-ti pracovním směnám v r. 2012, provoz by tak nebyl rentabilní. Odkázal na odborný posudek autorizované osoby (viz níže), podle nějž je žalobce vyjmenovaným stacionárním zdrojem (Vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění ze dne 7.4.2014, č.j. ČÍŽP/47/000/1401855.007/14/BVP).

Na žádost žalovaného byl autorizovanou osobou vypracován odborný posudek k povolení pilařského provozu žalobce dle § 34 odst. 2 písm. b) zákona o ochraně ovzduší (č. OP-05/2014 ze dne 27.2.2014). Podle posudku činí „projektovaná“ roční spotřeba materiálu 5.000 m³ s ročním fondem pracovní doby 250 dní v roce (2.000 hod/rok). Znalec navrhl, aby orgány ochrany ovzduší vydaly žalobci povolení provozu vyjmenovaného stacionárního zdroje znečišťování ovzduší dle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší.

Žalovaný námítky žalobce proti kontrolnímu zjištění zamítl. V odůvodnění uvedl, že při provedení kontroly vycházel z informace o roční spotřebě materiálu sdělené jednatelem žalobce ve výši 1.800 m³. Následné tvrzení žalovaného, že odhad jednatele byl chybný a skutečná spotřeba materiálu za rok 2012 měla činit pouze 148 m³ dřeva, čímž provoz pily nelze podřadit pod tzv. vyjmenovatelné zdroje dle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší, nebylo žalobcem nikterak doloženo. Žalobci bylo sdělení doručeno do DS dne 17.4.2014. Tím byla kontrola ve smyslu § 18 písm.b) kontrolního řádu ukončena (Vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění ze dne 7.4.2014, č.j. ČÍŽP/47/000/1401855.007/14/BVP).

Dopisem ze dne 19.5.2014 byl žalobce žalovaným vyrozuměn o odložení vyřízení své stížnosti proti postupu žalovaného, neboť nebyl shledán důvod k opatření správního orgánu.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Dle § 2 písm. e) zákona o ochraně ovzduší v rozhodném znění se pro účely tohoto zákona rozumí stacionárním zdrojem ucelená, technicky dále nedělitelná stacionární technická jednotka nebo činnost, které znečišťují nebo by mohly znečišťovat, nejde-li o stacionární technickou jednotku používanou pouze k výzkumu, vývoji nebo zkoušení nových výrobků a procesů.

Dle přílohy č. 2 téhož zákona „ vyjmenované stacionární zdroje“ patří pod bod 7.7. „průmyslové zpracování dřeva, vyjma výroby uvedené v bodu 7.8., o roční spotřebě materiálu větší než 150 m³ včetně“. Pod bodem 7.8. je uvedena „výroba dřevotřískových, dřevovláknitých a OSB desek“.

Dle § 17 odst. 3 písm. a), c) téhož zákona je provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, kromě povinností uvedených v odst. 1, dále povinen a) provozovat stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu, c) vést provozní evidenci o stálých a proměnných údajích o stacionárním zdroji, popisujících tento zdroj a jeho provoz a o údajích o vstupech a výstupech z tohoto zdroje a každoročně ohlašovat údaje souhrnné provozní evidence prostřednictvím integrovaného systému ohlašovacích povinností podle jiného právního předpisu; provozní evidenci je povinen uchovávat po dobu alespoň 3 let v místě provozu stacionárního zdroje tak, aby byla k dispozici pro kontrolu.

Dle § 27 odst. 1 písm. c), odst. 5 téhož zákona správní činnosti na úseku ochrany ovzduší vykonávají orgány ochrany ovzduší - inspekce. (5) Inspekce, Česká obchodní inspekce, krajský úřad, obecní úřad obce s rozšířenou působností a celní úřad v rozsahu své působnosti dozírají na dodržování ustanovení tohoto zákona a předpisů podle něj vydaných.

Dle § 1 odst. 1 kontrolního řádu v rozhodném znění tento zákon upravuje postup orgánu moci výkonné, orgánu územní samosprávných celků, jiných orgánů a právnických nebo fyzických osob, pokud vykonávají působnost oblasti veřejné správy (dále jen „kontrolní orgány“), při kontrole činnosti orgánu moci výkonné, orgánu územních samosprávných celků, jiných orgánů, právnických a fyzických osob (dále jen „kontrolovaná osoba“).

Dle § 2 téhož zákona kontrolní orgán při kontrole zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů, nebo které jí byly uloženy na základě těchto předpisů.

Dle § 3 téhož zákona kontrolní orgán může provádět před zahájením kontroly úkony, jejichž účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda zahájit kontrolu. (2) O úkonech podle odstavce 1 se pořídí záznam. Navazuje-li na tyto úkony kontrola, mohou sloužit skutečnosti takto získané jako podklad pro kontrolní zjištění.

Dle § 5 odst. 1 téhož zákona kontrolní orgán zahajuje kontrolu z moci úřední.

Dle § 8 písm. c), f) téhož zákona kontrolující je v souvislosti s výkonem kontroly dále oprávněn požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahující se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby (dále jen „podklady“); v odůvodněných případech může kontrolující zajišťovat originální podklady, f) vyžadovat od kontrolované osoby a povinné osoby další součinnost potřebnou k výkonu kontroly.

Dle § 10 odst. 2 téhož zákona kontrolovaná osoba je povinna vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá.

Dle § 14 odst. 3 téhož zákona jestliže je do vyřízení námitek zahájeno s kontrolovanou osobou správní řízení o uložení sankce nebo opatření k nápravě v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu o kontrole, lze se souhlasem nadřízené osoby kontrolujícího námítka vyřídit v rámci tohoto správního řízení; je-li ke správnímu řízení příslušný jiný správní orgán než kontrolní orgán, který kontrolu vykonal, lze se souhlasem nadřízené osoby kontrolujícího námítka předat tomuto správnímu orgánu. O předání námitek kontrolní orgán kontrolovanou osobu vyrozumí. Jestliže je však správní řízení zahájeno v přímé souvislosti pouze s některými skutečnostmi obsaženými v protokolu o kontrole, které lze od ostatních skutečností v daném protokolu o kontrole oddělit, postupuje se podle věty první pouze ohledně námitek, které se týkají skutečností, k nimž je správní řízení zahájeno. Vyřízení námitek se uvede v odůvodnění rozhodnutí vydaného v rámci tohoto správního řízení.

Dle § 18 písm. b) téhož zákona kontrola je ukončena dnem doručení vyřízení námitek kontrolované osobě.

Dle ust. § 21 odst. 2 téhož zákona je-li to na základě podaných námitek nebo k opravě zjištěných nesprávností v protokolu o kontrole zapotřebí, provede kontrolující došetření věci. Výsledek došetření věci se zaznamená v dodatku k protokolu o kontrole, jehož stejnopis se doručí kontrolované osobě a přiloží k protokolu o kontrole.

V příl.č. 8 „Podmínky provozu pro ostatní stacionární zdroje“, část II. „Specifické emisní limity a technické podmínky provozu, bod 6.6 „Potravinařský, dřevozpracující a ostatní průmysl“ vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší (dále jen „vyhláška“) je upraveno vymezení „vyjmenovaného“ stacionárního zdroje tak, že se jedná o „Průmyslové zpracování dřeva o projektované roční spotřebě materiálu větší než 150 m³ včetně (kód 7.7. dle přílohy č. 2 zákona)“. Vyhláška nabyla účinnosti dne 1.12.2012.

Dle § 39 správního řádu v rozhodném znění správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty

nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká. Lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.

Podle § 82 s.ř.s. každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen „zásah“) správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu, nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Podle § 87 odst.1, 2 věta první s.ř.s. soud rozhoduje na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí; rozhoduje-li soud pouze o určení toho, zda zásah byl nezákonný, vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době zásahu. (2) Soud rozsudkem určí, že provedený zásah byl nezákonný, a trvá-li takový zásah nebo jeho důsledky nebo hrozí-li jeho opakování, zakáže správnímu orgánu, aby v porušování žalobcova práva pokračoval, a přikáže, aby, je-li to možné, obnovil stav před zásahem.

Soud o věci uvažil takto:

Právní nauka mluví o bezprostředním zásahu v souvislosti se správní činností k odvrácení nebezpečí, které bezprostředně ohrožuje na právech chráněné zájmy. Touto činností tak veřejná správa zasahuje do právních poměrů osob, které toto ohrožení vyvolaly, popřípadě třetích osob a omezuje je v jejich právech. Vedle zásahu spočívajícího v pravomocném rozhodnutí ve věci samé, které může soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zrušit, je tak nutno dovozovat i jiný zásah, za který judikatura považuje zpravidla jednorázový, protiprávní a zároveň protiústavní útok orgánů veřejné moci vůči veřejným subjektivním právům, který v době útoku představuje trvalé ohrožení po právu existujícího stavu, nemá však podobu rozhodnutí. Musí se jednat o přímý zásah do právní sféry (porušení práva na sféru osobní svobody, práva na ochranu vlastnictví, nepřípustné omezení subjektivního veřejného práva podnikat a provozovat jinou hospodářskou činnost, zásah do práva na soukromí a případně též do dobré pověsti, v rozporu s právem na respektování obydlí). Takový jiný zásah soud nemůže zrušit, může však orgánu veřejné moci zakázat, aby v porušování dotčeného práva pokračoval (rozsudek NSS ve věci sp.zn. 5Aps 2/2007).

Do účinnosti novely s.ř.s. (zákon č. 150/2002 Sb.) provedené zákonem č. 303/2011 umožňoval s.ř.s. napadnout žalobou pouze existující zásah, resp. zásah, jehož důsledky trvají nebo hrozí jeho opakování. Pokud zásah skončil, byl soud povinen řízení o žalobě zastavit (§ 86 s.ř.s.). Domáhal-li se žalobce pouze určení, že zásah byl nezákonný, jednalo se o žalobu nepřípustnou (§ 85 s.ř.s.). Ust. § 87 odst. 2 s.ř.s. upravující výrok soudu s určovacím výrokem vůbec nepočítal. Citovaná novela zavedla nové oprávnění soudu vydat kromě výroku naplnění (přikazujícího či zakazujícího) též výrok určovací (někdy označovaný jako deklaratorní či akademický), jímž by soud určil, že zásah byl nezákonný.

V projednávané věci se žalobce domáhal určení nezákonnosti kontroly žalovaného, zahájené dne 30.1.2014 u žalobce, zákazu pokračovat v porušování žalobcova práva a příkazu obnovit stav před kontrolou.

Při věcném posouzení žaloby soud vyšel z rozsudku NSS ve věci sp.zn. 2 Aps 1/2005 ze dne 17.3.2005, který pro shledání důvodnosti podané žaloby vyžaduje kumulativní splnění šesti podmínek:

Žalobce musí být přímo (první podmínka) zkrácen na svých právech (druhá podmínka) nezákonným (třetí podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením (zásahem správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, které nejsou rozhodnutím (čtvrtá podmínka) a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (pátá podmínka), přičemž „zásah“ v širším smyslu nebo jeho důsledky musí trvat nebo musí hrozit opakování „zásahu“ (šestá podmínka). Není-li, byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s.ř.s. poskytnout. Domáhá-li se žalobce pouze akademického (určovacího) výroku, šestá podmínka odpadá a není třeba ji zkoumat (rozsudek NSS ve věci sp.zn. 1Afs 60/2014).

K jednotlivým žalobním námitkám soud uvádí:

Ad1) Soud předně nepochybuje o tom, že byl žalovaný nadán k provedení kontroly pilařského provozu žalobce. Uvedené vyplývá z ust. § 27 odst.1 písm.c), odst. 5 zákona o ochraně ovzduší, podle kterého správní činnosti na úseku ochrany ovzduší vykonávají orgány ochrany ovzduší-inspekce, v rozsahu své působnosti dozírají na dodržování tohoto zákona a předpisů podle něj vydaných. Postup žalovaného při dozoru nad dodržováním zákona o ochraně ovzduší je pak upraven kontrolním řádem (§ 1 odst.1). Podle § 2 tohoto zákona žalovaný jako kontrolní orgán zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů. Ust. § 5 odst.1) téhož zákona žalovaného opravňuje zahájit kontrolu z moci úřední.

Žalovaným provedená kontrola na provozovně žalobce je tak projevem řádného výkonu dozoru žalovaného nad dodržováním zákona o ochraně ovzduší v souladu se shora citovanými zákonnými ustanoveními.

Důvodným soud neshledal ani tvrzení žalobce, že není stacionárním zdrojem ve smyslu zákona o ochraně ovzduší, proto jeho činnost pod zákon o ochraně ovzduší nespadá a žalovaný po celou dobu kontroly žalobci nesdělil, proč jej za stacionární zdroj považuje. To, že žalovaný žalobce za stacionární zdroj považuje, je zřejmé ze samotné kontroly pilařského provozu žalobce. Podle protokolu byla u žalobce zahájena žalovaným kontrola podle § 27 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší, tedy za účelem dodržování ustanovení tohoto zákona a předpisů podle něj vydaných. Předmětem kontroly bylo plnění povinností ust. § 17 téhož zákona pro provozovatele vyjmenovaného stacionárního zdroje znečišťování ovzduší – technologie dle přílohy č. 2 kódu 7.7 „průmyslové zpracování dřeva, vyjma výroby uvedené v bodu 7.8, o roční spotřebě materiálu větší než 150 m³ včetně. Byť spisový materiál neobsahuje záznam o telefonickém upozornění ze strany správního orgánu vůči jednateři žalobce na nutnost předložit při kontrole provozní evidenci stacionárního zdroje s výčtem roční spotřeby materiálu (§ 3 kontrolního řádu), vyplynulo z vyjádření žalobce do protokolu („Vyjádření kontrolované osoby nebo povinné osoby přítomné na místě kontroly“), že po zajištění podkladů (odborný posudek) pro povolení provozu bude podána žádost o povolení provozu předmětného zdroje na Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor OŽP. Žalobce tedy pilařský provoz jako činnost stacionárního zdroje do protokolu nezpochybnil a dal najevo, že učiní konkrétní kroky pro jeho povolení příslušným správním orgánem. Svůj postoj nezměnil ani v následně uplatněných námitkách, kde ke kontrolnímu zjištění uvedl, že „tvrzení o velikosti spotřeby není doloženo žádnými důkazy a vychází pouze z odhadu jednatele z roční spotřeby materiálu za rok 2013. V roce 2012 podle evidence kontrolované osoby vedené v souladu se zákonem 201/2012 Sb., (dále jen zákon) činila spotřeba materiálu 148 m³ kulatiny“ (námitky proti kontrolnímu zjištění ze dne 12.2.2014). Nutno dodat, že žalobce požadovanou provozní evidenci při kontrole, ani později, nepředložil, přitom ji po něm podle obsahu protokolu a obsahu žádostí žalovaný požadoval (protokol o kontrole ze

dne 30.1.2014, žádosti o doložení podkladů pro vyřízení námítky ze dne 14.2.2014 a ze dne 24.3.2014). O nepředložení evidence při kontrole svědčí údaj na str. 3 protokolu „Podklady, z kterých kontrolní zjištění vycházejí“. Negativní postoj k předložení požadovaných podkladů ze strany žalobce je zřejmý z jeho stížnosti na postup správního orgánu ze dne 25.2.2014, žádosti o prošetření způsobu vyřízení stížnosti ze dne 19.3.2014 a sdělení ze dne 24.3.2014. O tom, že je žalobce provozovatelem stacionárního zdroje, resp. vyjmenovaného stacionárního zdroje, svědčí též odborný posudek č. OP-05/2014 ze dne 27.2.2014, vypracovaný na žádost žalovaného autorizovanou osobou (ENVING s.r.o. se sídlem Brno, Staňkova 18a). Posudek byl vypracován k žádosti o vydání správního rozhodnutí-povolení provozu stacionárního zdroje znečišťování ovzduší podle zákona o ochraně ovzduší. Znalec vyšel z šetření na místě samém – pilařském provozu žalobce-ze dne 10.2.2014. Podle údajů v posudku je žalobce vyjmenovaným stacionárním zdrojem podle přílohy č.2 zákona o ochraně ovzduší „průmyslové zpracování dřeva o projektované roční spotřebě materiálu větší než 150 m3 včetně (kód 7.7)“, kdy roční projektovaná spotřeba materiálu (dřevo) činí je 5000 m3/rok, jednosměnný provoz, 250 dnů v roce, kterému odpovídá časovým fondem 2000h/rok. Znalec navrhl vydat povolení provozu vyjmenovaného stacionárního zdroje znečišťování ovzduší podle zákona o ochraně ovzduší § 11 odst. 2 písm. d).

Z uvedeného je zřejmé, že údaje, ze kterých žalovaný při kontrole vycházel, odpovídají stavu věci, tj. že je žalobce stacionárním zdrojem. Lze tak uzavřít, že byl žalovaný oprávněn u žalobce kontrolu provést, přičemž žalobce nejpozději od zahájení kontroly dne 30.1.2014 věděl, proč je žalovaným kontrolován. Soud žalobcovo přímé dotčení na právech a nezákonnost postupu žalovaného neshledal.

Ad 2) Žalobce tvrdil, že žalovaný vyžadoval podklady, na které nereagoval ani se s nimi nevypořádal. Jak je uvedeno shora, žalobce žalovanému požadované podklady nepředložil, žalovaný na ně proto nemohl reagovat a vypořádat se s nimi. K tomu soud uvádí, že podle ust. § 8 písm.c) kontrolního řádu je kontrolující v souvislosti s výkonem kontroly oprávněn požadovat poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahující se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby. Tím, že žalobce žádané materiály nedodal, porušil povinnost danou ust. § 10 odst. 2 téhož zákona vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost. Postup žalovaného tak nebyl v rozporu se zákonem a nemohl přímo zasáhnout do práv žalobce.

Ad 3) Žalobce dále namítal porušení ust. § 21 odst. 2 věta poslední kontrolního řádu, podle kterého, je-li to na základě podaných námitek nebo k opravě zjištěných nesprávností v protokolu o kontrole zapotřebí, provede kontrolující došetření věci. *Výsledek došetření věci se zaznamená v dodatku k protokolu o kontrole, jehož stejnopis se doručí kontrolované osobě a přiloží k protokolu o kontrole.* K tomu soud poukazuje na zjištěný skutkový stav, zejména na „Vyřízení námitek proti kontrolnímu zjištění“ nadřízeným žalovaného, z něhož je patrné, že žalovaný došetření věci neprovedl, nestíhala jej proto povinnost ve smyslu § 21 odst. 2 věta poslední kontrolního řádu přiložit výsledek došetření k protokolu. K porušení zákona žalovaným tak nedošlo.

Ad 4) Pokud žalobce brojil proti termínům, které žalovaný v žádostech o předložení podkladů stanovil, tvrdil porušení ust. § 39 správního řádu, resp. § 32 daňového řádu, a poukazoval na nesprávnost data u první žádosti, je z obsahu skutkového stavu zřejmé, že v první žádosti ze dne 14.2.2014 došlo k písařské chybě, kterou žalovaný uznal. Žalovaný proto zaslal žalobci druhou žádost ze dne 5.3.2014, v níž stanovil termín pro předložení podkladů do 10-ti dnů od doručení. Jak vyplývá z obsahu spisového materiálu, byla tato druhá žádost žalobci doručena

do DS fikcí (§ 17 odst. 4 zák.č. 300/2008 Sb.) dne 15.3.2014. Stanovená lhůta uběhla dne 25.3.2014. Soud považuje stanovenou lhůtu za přiměřenou ve smyslu s ust. § 39 správního řádu. Je tomu tak proto, že žalobce o povinnosti předložit požadované doklady věděl nejpozději ode dne 24.2.2012, kdy mu byla do DS doručena první žádost žalovaného. Následně bylo předložení dokladů žalovaným vyžadováno podáním ze dne 5.3.2014, doručeném žalobci dne 15.3.2014 s tím, že mají být předloženy do 10-ti dnů od doručení, tj. do 25.3.2014. Celkem tak měl žalobce na přípravu požadovaných dokladů téměř jeden měsíc. Délka lhůty tak žalovaným nebyla určena v rozporu se zákonem. Soud nezkoumal zákonnost lhůty podle § 32 daňového řádu, jehož analogické použití žalobce namítal, neboť podle ust. § 28 kontrolního řádu nestanoví-li tento zákon jinak, postupuje se při kontrole podle správního řádu. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, k přímému dotčení práv žalobce nedošlo.

Ad 5) Soud přisvědčuje žalobci, že po něm neměl žalovaný při vyřizování jeho námitek proti kontrolnímu zjištění požadovat doložení provozní evidence za kalendářní rok 2012 dle přílohy 10 vyhlášky, účinné až od 1.12.2012. Soud však neshledal přímé dotčení práv žalobce, neboť z tvrzení žalobce ani z obsahu spisového materiálu nevyplývalo, že by do vyřízení námitek bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o uložení sankce nebo opatření k nápravě v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu o kontrole ve smyslu ust. § 14 odst. 3 kontrolního řádu, a samotné žádosti žalovaného sankce pro případné nedoložení žádaných podkladů žalobcem neobsahují.

Ad 6) Nedůvodným je i tvrzení žalobce o porušení ust. § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu. Z protokolu v části „Kontrolní zjištění-závěr“ a v části „Podklady, z kterých kontrolní zjištění vycházejí“ vyplývá, že skutečnosti zjištěné při kontrole pilařského provozu žalobce považuje žalovaný za porušení ust. § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší s tím, že „v době kontroly nebyly k dispozici, jsou vedeny v sídle žalobce“. Podle závěru soudu takovým údajem v protokolu žalobce nemohl být zkrácen na právech, neboť podklady při kontrole nepředložil, ač byl podle ust. § dle § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší jako provozovatel stacionárního zdroje povinen uchovávat provozní evidenci v místě jeho provozu pro kontrolu. Nadto je v protokolu uvedeno vysvětlení, proč nejsou podklady uvedeny a kde se nacházejí. Soud k tomu poukazuje na zjištěný skutkový stav a své stanovisko bodu **ad 1)**, podle kterého sice spisový materiál neobsahuje záznam o telefonickém upozornění ze strany správního orgánu vůči jednateli žalobce na nutnost předložit při kontrole provozní evidenci stacionárního zdroje s výčtem roční spotřeby materiálu, ale z vyjádření žalobce do protokolu („Vyjádření kontrolované osoby nebo povinné osoby přítomné na místě kontroly“) vyplývalo, že po zajištění podkladů (odborný posudek) pro povolení provozu podá žádost o povolení provozu předmětného zdroje na Krajský úřad Jihomoravského kraje, odbor OŽP. Žalobce tedy pilařský provoz jako činnost stacionárního zdroje do protokolu nezpochybnil, dal najevo, že učiní konkrétní kroky pro jeho povolení příslušným správním orgánem. Tím jej stíhala shora zmíněná povinnost provozovatele stacionárního zdroje dle § 17 odst. 3 písm. c) zákona o ochraně ovzduší. Pokud by takovou zákonnost splnil, měl by žalovaný k dispozici podklady a mohl je do protokolu označit. Jestliže žalobce svým přístupem znemožnil uvést do protokolu podle § 12 odst. 1 písm. h) kontrolního řádu konkrétní podklady, ze kterých kontrolní zjištění vycházejí, nemůže se účinně dovolávat ochrany soudu tvrzením nezákonnosti takového postupu žalovaného.

Ad 7) Soud nemohl vejít ani na poslední žalobcem tvrzenou nezákonnost kontroly, spočívající v tom, že ve vyřízení námitek žalovaný nepravdivě uvedl, že jednatele žalobce upozornil na nutnost předložení provozní evidence. Podle žalobce si měl žalovaný před sepsáním protokolu tyto podklady vyžádat, a pokud by nebyly předloženy, měl to do

protokolu uvést. Jak již bylo uvedeno shora k předchozím bodům namítané nezákonnosti postupu žalovaného, žalovaný neprovedl do spisu záznam o obsahu telefonického hovoru se žalobcem. Tím není postaveno na jisto, že k takovému jednání se žalobcem došlo. Žalobce byl však podle § 17 odst. 3 povinen mít provozní evidenci k dispozici v místě provozu ke kontrole, svou povinnost provozovatele stacionárního zdroje však nesplnil. Žalovaný na to reagoval zápisem v protokolu, kde uvedl, že má žalobce podklady v sídle společnosti a nadále jej vyzýval k jejich předložení (žádosti o doložení podkladů pro vyřízení námítky). Žalovaný proto nemohl podklady do protokolu uvést, neboť je neměl v době kontroly pro nesplnění povinnosti žalobce k dispozici. Tak jako u bodu **ad 6)** soud proto přímé dotčení žalobce nezákonným postupem žalovaného nezjistil.

Lze tak uzavřít, že soud v kontrole u žalobce nespátřuje přímé zkrácení na jeho právech (tj. nesplnění již první a druhé podmínky) a její nezákonnost (třetí podmínka). K tomu soud zdůrazňuje, že samotný závěr kontrolního řízení obsažený v posledním bodu protokolu „ČIZP požaduje“ a žádosti žalovaného o doložení podkladů pro vyřízení námítky jsou svou povahou úkonem apelativním, majícím přimět žalobce, aby něco učinil, zároveň však přímo nevynutitelným, neboť nezmiňují sankci, která by následovala v případě, že by žalobce požadavkům nevyhověl. Ve své podstatě jsou tak pouze informativní, žádná žalobcova práva se jimi přímo nezkracují, tj. proti jeho vůli neomezují, tím méně pak nezákonně (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu sp.zn. 2 Aps 1/2005 -65).

Vzhledem k tomu, že zásah nebyl nezákonný, nezabýval se soud tvrzením žalobce o jeho trvání (**ad 8)**) a nerozhodoval ani o jeho zákazu ve smyslu § 87 odst. 2 věta první s.ř.s.. Nedůvodnou žalobu proto podle ust. § 87 odst. 3 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

P o u ě n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. září 2014

JUDr.Ivanka Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková